

Arrest

nr. 131 426 van 14 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 2 oktober 2014 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 september 2014.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2014 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat A. BOURGEOIS en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een etnische Albanees afkomstig uit Mitrovicë en bent u Kosovaars staatsburger. U woonde aanvankelijk in het noorden van Mitrovicë, maar in de loop van 2003 of 2004 diende u onder druk van de Servische meerderheid in het noorden naar het zuiden van Mitrovicë te vluchten. U bent zowel in het noorden als in het zuiden van Mitrovicë gedomicilieerd. In 2004 werd u een toevallig slachtoffer van een bomaanslag in Mitrovicë. U raakte hierbij zo zwaar gewond dat u hiervan anno 2014 nog steeds de gevolgen ondervindt. In 2008 vroeg u asiel aan in Oostenrijk. Nadat de Oostenrijkse asielinstanties inzake uw asielaanvraag een weigeringsbeslissing genomen hadden, keerde u naar Kosovo terug. Begin 2012 was u samen met de broer van uw vriend (B.P.) op stap toen u in een gevecht met (B.T.), (Q.F.) en (F.X.), met wie (B.) al jarenlang problemen had, betrokken raakte. U

werd geslagen met een metalen staaf en was een toevallig slachtoffer. Uw vriend (B.) kon niet verkroppen dat u geslagen werd en nam een aantal dagen later, op 3 maart 2012, wraak door met een kalashnikov op de drie bovenvermelde personen te schieten. (B.) raakte bij het schietincident zelf verwond en belde u daarom op. Daarop kwam u terplekke en begeleidde u hem naar het ziekenhuis. Naar aanleiding van dit incident werd u door de Kosovaarse autoriteiten opgepakt. U kon echter aantonen dat u bij het schietincident zelf niet aanwezig was waardoor u nauwelijks een dag later terug vrijgelaten werd. (B.T.), die ook opgepakt werd, werd toen niet vrijgelaten. U vernam later wel dat de advocaten van uw belagers en de advocaat van (B.P.) erin slaagden om de juridische procedure zodanig te manipuleren en zodanig de feiten in hun voordeel aan te passen dat (B.) een maand later vrijgelaten werd en dat er tot op heden niemand voor deze feiten vervolgd werd. Sinds het incident in maart 2012 vielen uw belagers uw zus voortdurend lastig en werd u via haar onrechtstreeks door hen bedreigd. Daarom werd u voorzichtig en dook u zoveel mogelijk onder. U verbleef voornamelijk in Belgrado (Servië) en in Albanië. Op regelmatige basis kwam u naar Kosovo terug. Noch u noch uw familie dienden ooit klacht in tegen uw belagers omdat uw belagers overheidsfuncties bekleeden en er reeds in geslaagd waren om de juridische procedure tegen hen te manipuleren. Omdat u niet langer ondergedoken wenste te leven, besloot u uiteindelijk in de loop van juli 2014 Kosovo te verlaten. U kwam naar België en diende niet meteen een asielaanvraag in omdat u wachtte op een aantal bewijsstukken die uw broer, die in België een verblijfsvergunning heeft maar die begin augustus in Kosovo verbleef, u zou bezorgen. Op 15 augustus 2014 werd u echter bij een controle door de Belgische politie opgepakt en naar een gesloten centrum overgebracht, waar u uiteindelijk op 26 augustus 2014 een asielaanvraag indiende. U verklaarde niet naar Kosovo te kunnen terugkeren uit vrees er door uw belagers of hun entourage - intussen is (F.X.) gestorven en wordt u door zijn familie bedreigd - vermoord te worden. Tevens hoopt u in België adequate medische verzorging te kunnen krijgen, zodat uw medische problemen naar aanleiding van de bomaanslag waarvan u in 2004 het slachtoffer werd getemperd kunnen worden. Ter staving van uw identiteit en/of asielrelaas legde u de volgende documenten neer: uw Kosovaarse identiteitskaart; uw Oostenrijkse rijbewijs; twee documenten van de Kosovaarse politie in verband met uw arrestatie op 4 maart 2012; een vonnis van de arrondissementsrechtbank van Mitrovicë d.d. 5 maart 2012, waarbij besloten wordt dat uw voorhechtenis niet verlengd wordt, terwijl de voorhechtenis van (B.T.) wel verlengd wordt; twee getuigenverklaringen d.d. 6 september 2007 en d.d. 18 september 2007 waarin bevestigd wordt dat u afkomstig bent uit het noorden van Mitrovicë; en een medisch attest waaruit blijkt dat u ten gevolge van een ontploffing van 18 maart 2004 tot 31 maart 2004 in het universitaire ziekenhuis van Prishtinë werd opgenomen.

B. Motivering

Na onderzoek van uw verklaringen en alle stukken aanwezig in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden.

Artikel 57/6/1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen bevoegd is om de aanvraag tot erkenning van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 48/3 of tot het bekomen van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, die ingediend wordt door een onderdaan van een veilig land van herkomst of door een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, niet in overweging te nemen wanneer uit zijn verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

Een land van herkomst wordt als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Bij KB van 24 april 2014 werd Kosovo vastgesteld als veilig land van herkomst.

Bovenstaande brengt met zich mee dat een asielaanvraag enkel in overweging wordt genomen indien een onderdaan van een veilig land duidelijk aantoonde dat er wat hem betreft een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade bestaat. Dit heeft u echter niet aannemelijk gemaakt.

Vooreerst dient er gewezen te worden op het laattijdig karakter van uw asielaanvraag. Volgens uw verklaringen zou u eind juli 2014 in België zijn aangekomen. U diende niet meteen een asielaanvraag in omdat u wilde wachten op de documenten die uw broer, die in België een verblijfsvergunning heeft maar

die begin augustus 2014 op vakantie in Kosovo was, u zou bezorgen (CGVS, p. 4-5). U verklaarde nog dat u tijdens uw twee weken durende verblijf in België een bezoek van een aantal uren aan Nederland bracht. Voor dit (eenmalig) bezoek was u nooit in Nederland (CGVS, p. 3-5). Aan het door u aangehaalde motief voor uw laattijdige asielaanvraag kan echter geen geloof gehecht worden. Er kan immers geen enkel geloof gehecht worden aan uw bewering dat u, toen u door de Belgische autoriteiten werd opgepakt, slechts een tweetal weken daarvoor in België (en bij uitbreiding in West-Europa) zou aangekomen zijn. Zo blijkt uit uw facebookaccount onder meer dat u **reeds op 6 juni 2014 in Nederland bent aangekomen** en er zich toen vestigde. Uw bewering dat u dit bericht op uw facebookpagina plaatste om uw belagers met een kluitje in het riet te sturen (CGVS, p. 5) mist elke overtuigingskracht. Op 12 augustus 2014 postte u immers een foto van uzelf met de boodschap "hello Antwerpen", waarna u drie dagen later door de Belgische politie ook daadwerkelijk in Antwerpen opgepakt werd. Daarnaast sloop er een aanzienlijke tegenstrijdigheid in de door u beweerde reisroute. Waar u op de Dienst Vreemdelingenzaken nog beweerde dat u onderweg naar België in Belgrado twee dagen in een motel verbleef (verklaring DVZ, vraag 33), gaf u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal aan dat u noch in Belgrado, noch in Servië overnacht heeft. U kwam 's morgens in Belgrado met de nachtbus uit Prishtinë aan en enkele uren later zette u uw reis naar West-Europa al verder (CGVS, p. 4). Hiermee geconfronteerd, gaf u enkel aan dat u regelmatig in Belgrado verbleef, maar gaf u geen enkele afdoende uitleg voor deze tegenstrijdigheid (CGVS, p. 13). Ten slotte legde u geen enkel begin van bewijs neer van uw beweerde reis van eind juli 2014. Uit bovenstaande bevindingen blijkt dat u geenszins aannemelijk gemaakt heeft op het moment van uw aanhouding door de Belgische politie slechts een tweetal weken in West-Europa te hebben verbleven. Dat u in deze context pas een tiental dagen na uw aanhouding door de Belgische autoriteiten een asielaanvraag indiende, is dan ook een houding die bijzonder moeilijk in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Dat u uw vrees voor vervolging of uw risico op ernstige schade geenszins aannemelijk gemaakt heeft, blijkt tevens uit het feit dat u sinds de start van uw beweerde problemen in maart 2012 Kosovo meermaals verliet en telkens – in totaal ongeveer twintig à dertig keer – naar Kosovo terugkeerde (CGVS, p. 13). Ook deze frequente terugkeer naar Kosovo is, in het licht van uw bewering dat u vreesde dat uw belagers u zouden vermoorden (CGVS, p. 14), geenszins te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.

Zelfs al zou u uw beweerde vrees aannemelijk gemaakt hebben, dan nog heeft u niet aannemelijk gemaakt dat u voor de door u aangehaalde gemeenrechtelijke problemen met uw belagers – u vreesde vermoord te worden omdat (F.X.), (B.T.), (Q.F.) en hun entourage op u wraak wilden nemen naar aanleiding van het schietincident in maart 2012, dat op zijn beurt uitgelokt werd door het feit dat (F.), (B.) en (Q.) u zonder reden enige dagen daarvoor hadden geslagen – geen of onvoldoende beroep kon doen – of bij een eventuele herhaling van problemen met uw belagers in geval van een terugkeer naar Kosovo zou kunnen doen – op de hulp van en/of bescherming door de in Kosovo aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten. U verklaarde dat noch u noch uw familieleden naar aanleiding van de bedreigingen die u via uw zus ontving ooit klacht hebben ingediend (CGVS, p. 8). Uw rechtvaardiging hiervoor, met name dat u geen klacht kon indienen omdat uw belagers voor de Kosovaarse autoriteiten werken en dat ze erin geslaagd waren om de juridische procedure tegen hen in hun voordeel te beslechten (CGVS, p. 8-10), heeft u echter geenszins aannemelijk gemaakt. Vooreerst had u geen enkele informatie over de concrete functie die uw belagers binnen de overheid zouden bekleden (CGVS, p. 12). Dat uw belagers de Kosovaarse autoriteiten zouden kunnen manipuleren omdat ze zelf functies bekleden binnen de overheid, is dan ook een blote bewering, die u geenszins met concrete feiten kon aantonen. Dit blijkt tevens uit de door u neergelegde documenten waaruit blijkt dat, in tegenstelling tot u die na een dag vasthouding in voorhechtenis in maart 2012 de cel kon verlaten, één van uw belagers, met name (B.T.), toen u werd vrijgelaten de cel niét mocht verlaten. Uit uw verklaringen blijkt dat hij toen nog een maand in voorhechtenis vast zat (CGVS, p. 8). Hieruit blijkt dan ook geenszins dat uw belagers de juridische procedure in hun voordeel konden manipuleren. Voorts bracht u geen enkel begin van bewijs aan van de door u beweerde manipulatie van de juridische procedure. Nochtans zou de advocaat van uw vriend (B.) zelf ook aan deze manipulatie meegeholpen hebben; de manipulatie van de procedure was immers ook in het voordeel van (B.) (CGVS, p. 9-10). Gelet op uw vriendschapsband met (B.) kan er dan ook redelijkerwijs verwacht worden dat u van de door u beweerde juridische manipulatie enige bewijsstukken, zoals onder meer processen-verbaal of correspondentie tussen (B.)'s advocaat en de Kosovaarse justitie, zou kunnen neerleggen. Het loutere feit dat u hiervan geen enkel bewijsstuk kon neerleggen ondermijnt wederom uw bewering dat de juridische procedure gemanipuleerd werd. Tot slot is het hoogst merkwaardig dat u geen enkele concrete informatie had betreffende de volgens u gemanipuleerde juridische procedure. Zo kon u zelfs niet eens met zekerheid zeggen of het onderzoek naar de feiten van maart 2012 al dan niet afgesloten was en erkende u dat u eigenlijk niets over de juridische procedure kon zeggen. U wist evenmin waarom

(B.T.) na een maand voorhechtenis plots werd vrijgelaten (CGVS, p. 9; p. 14). Dat u hierover geen enkele informatie had, ondanks uw uitdrukkelijke bewering dat de juridische procedure was gemanipuleerd, ondermijnt wederom de geloofwaardigheid van de door u beweerde manipulatie van de juridische procedure door uw belagers. Het geheel van bovenstaande vaststellingen noopt ertoe te besluiten dat u geenszins aannemelijk heeft gemaakt dat uw belagers de autoriteiten kunnen beïnvloeden doordat ze binnen de Kosovaarse overheid werkzaam zijn. Bijgevolg blijkt uit niets dat u naar aanleiding van de door u beweerde bedreigingen die u van uw belagers via uw zus ontvangen zou hebben geen klacht zou kunnen indienen bij de Kosovaarse politie. Nochtans kan internationale bescherming slechts ingeroepen worden wanneer alle in het land van herkomst voorziene beschermingsmogelijkheden op redelijke wijze zijn uitgeput. De autoriteiten kunnen echter niet optreden als ze niet op de hoogte gesteld worden van criminele feiten. In dit verband kan nog worden toegevoegd dat uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat, wanneer de Kosovaarse politie (KP) van misdrijven op de hoogte wordt gesteld, ze anno 2014 op afdoende wijze actie onderneemt. Hoewel er binnen de KP nog steeds een aantal hervormingen noodzakelijk blijven – zo heeft de politie slechts beperkte mogelijkheden om complexe misdaden, zoals onder meer financiële fraude en terrorisme, doeltreffend aan te pakken en is de samenwerking tussen politie en justitie niet altijd optimaal –, is de KP toch in vele opzichten een voorbeeldorganisatie geworden. Nadat de “Law on the Police” en de “Law on the Police Inspectorate of Kosovo”, die onder meer de rechten en verantwoordelijkheden van de politie regelen, in juni 2008 van kracht werden, werd het functioneren van de KP beter met de internationale standaarden betreffende politiewerk in overeenstemming gebracht. Bovendien wordt de KP actueel door de Eulex Police Component (European Union Rule of Law Mission in Kosovo) bijgestaan om de kwaliteit van het politiewerk te verhogen en om ervoor te zorgen dat de KP, los van enige inmenging, alle burgers van Kosovo dient. Eveneens besteedt de “OSCE (Organization for Security and Co-operation in Europe) Mission in Kosovo” speciale aandacht aan het creëren van een veiliger leefomgeving in Kosovo. De OSCE ziet ook toe op de effectieve naleving door de KP van de internationale normen inzake mensenrechten en adviseert de KP over hoe zij haar werkzaamheden kan verbeteren. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980. Tevens verklaarde u dat u medische problemen heeft ten gevolge van een bomaanslag in 2004 waarvan u een toevallig slachtoffer was (CGVS, p. 13). Uit uw verklaringen kan echter bezwaarlijk blijken dat uw vertrek is ingegeven door de bomaanslag van 2004 of een vrees in dit verband. U vertrok immers pas in 2008 naar Oostenrijk waar u een asielaanvraag indiende en na de door de Oostenrijkse asielinstanties genomen weigeringsbeslissing bleef u nog tot 2014 in Kosovo. U verklaarde expliciet dat u niet onmiddellijk na de aanslag vertrok, omdat de Kosovaarse dokters u verteld hadden dat uw medische toestand zou verbeteren, hetgeen echter niet het geval bleek te zijn (CGVS, p. 13). In 2014 besloot u uiteindelijk Kosovo definitief te verlaten naar aanleiding van bovenvermelde problemen met uw belagers (CGVS, p. 14). Betreffende uw hoop op een betere behandeling in België voor uw medische problemen dient er dan ook opgemerkt te worden dat medische problemen op zich geen verband houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of haar gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980. Overigens kan hieraan toegevoegd worden dat uit uw verklaringen en uit het door u neergelegde medisch attest blijkt dat u in Kosovo uitgebreid behandeld werd voor uw medische problemen (CGVS, p. 13). Volledigheidshalve kan hieraan toegevoegd worden dat u het feit dat u in 2003 of in 2004 het noorden van Mitrovicë diende te verlaten niet als een asielmotief beschouwde (CGVS, p. 13).

In dit verband kan overigens nog worden opgemerkt dat u sinds uw vertrek uit het noorden van Mitrovicë nog jarenlang in het zuiden van Mitrovicë woonde en er tevens gedomicilieerd was (CGVS, p. 13).

Volledigheidshalve kan hieraan toegevoegd worden dat u het feit dat u in 2003 of in 2004 het noorden van Mitrovicë diende te verlaten niet als een asielmotief beschouwde (CGVS, p. 13). In dit verband kan overigens nog worden opgemerkt dat u sinds uw vertrek uit het noorden van Mitrovicë nog jarenlang in het zuiden van Mitrovicë woonde en er tevens gedomicilieerd was (CGVS, p. 13).

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich baseert werd aan uw administratieve dossier toegevoegd.

De overige door u in het kader van uw asielaanvraag neergelegde documenten kunnen bovenstaande beslissing niet wijzigen. Uw identiteit en uw nationaliteit staan hier niet ter discussie. Dat u een dag werd aangehouden naar aanleiding van het incident van 3 maart 2012 en daarna na een dag werd vrijgelaten omdat u had kunnen aantonen dat u niet aanwezig was bij de schietpartij, zoals uit de door u

neergelegde politionele en juridische documenten blijkt, staat evenmin ter discussie. U heeft echter niet aangetoond, zoals hierboven reeds is gebleken, dat u naar aanleiding van de bedreigingen die u ten gevolge van dit incident op 3 maart 2012 ontving geen klacht bij de Kosovaarse autoriteiten had kunnen indienen. Ook aan uw oorspronkelijke herkomst uit het noorden van Mitrovicë wordt niet meteen getwijfeld. Zoals hierboven reeds werd aangegeven, beschouwde u uw vertrek uit het noorden van Mitrovicë anno 2014 echter niet als een asiel- of vluchtmotief.

Bijgevolg blijkt uit uw verklaring niet duidelijk dat er wat u betreft een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van de Vluchtelingenconventie of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

C. Conclusie

Steunend op artikel 57/6/1 van de Vreemdelingenwet beslis ik uw asielaanvraag niet in overweging te nemen."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert tegen de beslissing van "de Directie-Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken" in zijn verzoekschrift "tot schorsing en nietigverklaring" in een enig middel de schending aan van "artikel 57/6/1 van de wet van 15 december 1980, op grond van de klaarblijkelijke beoordelingsfout en de schending van artikelen 1 tot en met 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de onvoldoende motivering en dus van de afwezigheid van wettelijk aannemelijke gronden zowel als op grond van de schending van het algemeen principe van een goed beleid en van het algemeen principe volgens hetwelke de administratieve overheid verplicht is te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak zowel als van artikel 6 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en artikel 1 van de Conventie van Genève d.d. 28 juli 1951 betreffende de vluchtelingenstatus".

Hij stelt dat de bestreden beslissing op een volledig stereotiepe wijze is gemotiveerd. Vervolgens geeft hij een algemene theoretische uiteenzetting inzake de motiveringsplicht en de vluchtelingendefinitie in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

Verzoeker betoogt dat verweerder de toestand kent en weet dat het vendetta-systeem in Kosovo nog van toepassing is. Verzoeker verwijst naar een document dat UNHCR op 17 maart 2006 publiceerde en waaruit blijkt dat dit systeem in Kosovo bestaat. Niemand kan ontkennen dat een ereschuld tot de dood kan leiden en verweerder weet dat de autoriteiten hiertegen machteloos zijn. Ten onrechte beweert verweerder dat de politie verzoeker zou kunnen beschermen. Het betreft geen interpersoonlijk probleem en verzoeker maakt deel uit van een sociale groep. Omtrent de mogelijkheid van een hervestiging, verwijst verzoeker naar een artikel over vendetta in Albanië waaruit blijkt dat een persoon in Albanië geen veilig vestigingsalternatief kan vinden in het kader van een vendetta. Volgens verzoeker kunnen de beschouwingen in dit artikel naar de toestand in Kosovo worden getransporteerd.

Verzoeker stelt nog dat het een schending zou vormen van artikel 3 EVRM indien men hem dwingt terug te keren naar zijn land.

2.2.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden. Verzoeker werkt geheel niet uit op welke wijze artikel 57/6/1 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet), artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 6 en 13 van het EVRM, "het algemeen principe van een goed beleid" en "het algemeen principe volgens hetwelke de administratieve overheid verplicht is te beslissen door kennis te nemen van alle elementen van de zaak" door de bestreden beslissing – die overigens uitgaat van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en niet van "de Directie-Generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken" – geschonden zouden (kunnen) zijn. Bijgevolg worden deze schendingen niet dienstig aangevoerd.

2.2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de

zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.3. De bewering dat de bestreden beslissing op een volledig stereotiepe manier zou zijn gemotiveerd vormt een loutere miskenning van de inhoud van de bestreden beslissing en mist feitelijke grondslag.

De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. Dient vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing geheel ongemoeid laat waar gemotiveerd wordt:

*“Vooreerst dient er gewezen te worden op het laattijdig karakter van uw asielaanvraag. Volgens uw verklaringen zou u eind juli 2014 in België zijn aangekomen. U diende niet meteen een asielaanvraag in omdat u wilde wachten op de documenten die uw broer, die in België een verblijfsvergunning heeft maar die begin augustus 2014 op vakantie in Kosovo was, u zou bezorgen (CGVS, p. 4-5). U verklaarde nog dat u tijdens uw twee weken durende verblijf in België een bezoek van een aantal uren aan Nederland bracht. Voor dit (eenmalig) bezoek was u nooit in Nederland (CGVS, p. 3-5). Aan het door u aangehaalde motief voor uw laattijdige asielaanvraag kan echter geen geloof gehecht worden. Er kan immers geen enkel geloof gehecht worden aan uw bewering dat u, toen u door de Belgische autoriteiten werd opgepakt, slechts een tweetal weken daarvoor in België (en bij uitbreiding in West-Europa) zou aangekomen zijn. Zo blijkt uit uw facebookaccount onder meer dat u **reeds op 6 juni 2014 in Nederland bent aangekomen** en er zich toen vestigde. Uw bewering dat u dit bericht op uw facebookpagina plaatste om uw belagers met een kluitje in het riet te sturen (CGVS, p. 5) mist elke overtuigingskracht. Op 12 augustus 2014 postte u immers een foto van uzelf met de boodschap “hello Antwerpen”, waarna u drie dagen later door de Belgische politie ook daadwerkelijk in Antwerpen opgepakt werd. Daarnaast sloop er een aanzienlijke tegenstrijdigheid in de door u beweerde reisroute. Waar u op de Dienst Vreemdelingenzaken nog beweerde dat u onderweg naar België in Belgrado twee dagen in een motel verbleef (verklaring DVZ, vraag 33), gaf u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal aan dat u noch in Belgrado, noch in Servië overnacht heeft. U kwam ’s morgens in Belgrado met de nachtbus uit Prishtinë aan en enkele uren later zette u uw reis naar West-Europa al verder (CGVS, p. 4). Hiermee geconfronteerd, gaf u enkel aan dat u regelmatig in Belgrado verbleef, maar gaf u geen enkele afdoende uitleg voor deze tegenstrijdigheid (CGVS, p. 13). Ten slotte legde u geen enkel begin van bewijs neer van uw beweerde reis van eind juli 2014. Uit bovenstaande bevindingen blijkt dat u geenszins aannemelijk gemaakt heeft op het moment van uw aanhouding door de Belgische politie slechts een tweetal weken in West-Europa te hebben verbleven. Dat u in deze context pas een tiental dagen na uw aanhouding door de Belgische autoriteiten een asielaanvraag indiende, is dan ook een houding die bijzonder moeilijk in overeenstemming te brengen is met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.*

Dat u uw vrees voor vervolging of uw risico op ernstige schade geenszins aannemelijk gemaakt heeft, blijkt tevens uit het feit dat u sinds de start van uw beweerde problemen in maart 2012 Kosovo meermaals verliet en telkens – in totaal ongeveer twintig à dertig keer – naar Kosovo terugkeerde (CGVS, p. 13). Ook deze frequente terugkeer naar Kosovo is, in het licht van uw bewering dat u vreesde dat uw belagers u zouden vermoorden (CGVS, p. 14), geenszins te rijmen met een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade.”

De voormelde motivering vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt, daar zij door verzoeker niet dienstig wordt aangevochten, door de Raad overgenomen.

Zelfs indien verzoekers vrees al aannemelijk zou zijn, *quod certe non*, dan nog dient te worden opgemerkt dat hij er geenszins in slaagt om de bestreden beslissing te weerleggen die op omstandige wijze en met recht motiveert dat hij zich kan beroepen op de bescherming van de in zijn land van herkomst aanwezige lokale of hogere autoriteiten. Verzoeker komt in dit kader niet verder dan het uiten van de blote bewering dat de autoriteiten in Kosovo machteloos zouden zijn en hem niet kunnen beschermen. Hij brengt niet het minste begin van informatie bij ter weerlegging van de landeninformatie zoals opgenomen in het administratief dossier (stuk 5). Evenmin voert hij enig ander concreet element aan dat afbreuk zou kunnen doen aan de op zijn verklaringen en voormelde informatie gebaseerde motivering inzake de beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst. Hoe de verwijzing naar de situatie in Albanië daartoe dienstig zou kunnen zijn, kan immers niet worden ingezien.

Verzoeker laat de bestreden motivering inzake zijn medische problemen, de feiten van 2004 en de neergelegde documenten voor het overige geheel onverlet. Deze vindt steun in het dossier, is pertinent en terecht en wordt, nu zij door verzoeker niet wordt betwist, door de Raad overgenomen.

2.2.5. In acht genomen hetgeen voorafgaat, heeft de commissaris-generaal met recht besloten dat uit verzoekers verklaringen niet duidelijk blijkt dat, wat hem betreft, een gegronde vrees voor vervolging bestaat in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien oktober tweeduizend veertien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS